

NGƯỜI ĐÀN BÀ TRONG CĂN NHÀ NHỮNG NGƯỜI TRĂM NĂM CŨ

(Tâm bút) (Bài 2)

Thời gian **tháng 4/1999**, hằng buổi chiều từ Santa Ana, Chung vẫn gọi đến tôi. Rõ ràng trong giọng nói anh, và luôn cả tôi, nổi hân hoan cùng như lộ rõ. Tôi đã thật ngạc nhiên thấy mình như vậy. Sự lãnh đạm giá băng trong trái tim lúc bấy giờ không còn chỗ đứng. Cái thói quen không bắt điện thoại từ nhiều năm được thế vào sự “ngóng trông hoài một cú gọi từ xa” của thời điểm hôm nay.

[Một điều kỳ lạ hơn là trong những câu chuyện với Chung, tôi không hề mang ý nghĩ xa cách. Cùng anh, tôi có thể nói ra tất cả mọi điều không chút e dè, gìn giữ. Với anh, cái cảm giác thân tình hiển hiện như trong những câu chuyện giữa hai người bạn thân một cách rất tự nhiên. Chưa hề một lần kể từ cái tháng 4/1999 ấy mà tôi nghĩ đến điều “có” anh trong cuộc sống; đồng thời, sự “hiện hữu” của anh trong không gian và trên cả thời gian thấy đã là quen lắm, giống như một “sự tìm gặp lại được một điều rất thân mà tôi đã để lạc mất đi từ tiền kiếp nào ngày xưa”.]

Một buổi chiều ở Cali, chuyện trò với anh nhưng tâm trí tôi cứ mãi nghĩ về “người Định Mệnh”. Tôi thú nhận:

“Đôi lúc với anh, BG cảm nghe sờ sợ...”

Anh cười, điệu mai mỉa:

“TTBG mà vẫn còn biết sợ?”

Tôi thành thật :

“Từ anh đã tạo nên cho BG cái ấn tượng anh thật là hiền ái để có thể làm vui lòng BG bất cứ điều gì mình muốn, nhưng cũng thật nghiêm trang để BG phải quy phục mọi ý muốn của anh.”

[Nói câu này là tôi đã vô tình liên kết anh trong cái nhìn về “Khuôn-Mặt-Định-Mệnh”, hoặc đúng hơn là “nửa-mảnh-hồn-tôi” tôi đã đi tìm trong suốt kiếp. Một cảm giác đè nặng trái tim khi hình dung những cơn thịnh nộ đã quá quen nơi “người ấy”. Đồng thời, nỗi bướng bỉnh thách đố với “kẻ kia” cứ lồ lộ hiện hình giữa óc não tôi.]

Chúng cười qua điện thoại:

“Con người sao mà thật bất thường như mây bay gió thổi!”

Tôi cũng cười:

“Đọc sách BG ít ra là hai cuốn mà đến bây giờ anh mới biết sao?”

Không muốn tỏ thật ý nghĩ mình, tôi nói lấp đi:

“Sợ, vì thấy như bị hụt chân trong ý nghĩ đang sắp sửa đánh mất sự cô đơn thanh thản vẫn tìm ra khi sống trong thế giới những người trăm năm cũ.”

Anh im lặng. Mãi sau nói:

“Tôi không trách gì TNH ngoài một điều duy nhất rằng sao lại đẩy cô vào chôn giang hồ gió tanh mưa máu rồi lại bỏ cô bơ vơ một mình trên mọi chông trả”.

[Thật nhanh, chữ “bơ vơ” đã làm bật lên trong trái tim tôi những vết cào đau đớn. Anh không giải thích rõ, nhưng tôi hiểu cái ý sâu sắc trong câu nói ấy. Tôi định bảo: “*Anh nên cảm ơn TNH, bởi bây giờ chúng mình biết nhau là cũng nhờ vào điều bỏ rơi ấy*”, nhưng rồi lặng im, sợ anh ngộ nhận cho rằng tôi suồng sã.]

Tôi bày tỏ:

“Khi nhận ra dấu ấn khắc nghiệt mà Định Mệnh đã ghi trên trán, BG đâm thương tất cả những ai liên hệ đến mình. Đặc biệt với các người đàn ông đi qua đời, BG KHÔNG mang chút nào oán hận sau khi đã chia xa cùng họ. Nghĩ, nếu không ‘dính’ vào mình thì dưới bàn tay khắc nghiệt của Định Mệnh trong đời BG, đã chắc gì họ bị là nạn nhân?”

Anh nhỏ giọng:

“Cô là một người rất có lòng. Tôi tiếc giùm cho các người đàn ông kia đã không đủ phúc để giữ được cô.”

Tôi thở dài.

Giọng anh dịu ngọt:

“Sao cô lại thở dài? Cô có biết rằng tôi rất thích giọng cười vỡ vụn của cô, nhưng với cái thở dài thì lại không quen nghĩ rằng cô đã có?”

Tôi ngạc nhiên:

“Sao vậy?”

“Bởi, tiếng cười vỡ vụn đã là biểu tượng cho một tâm hồn trong sáng nơi cô, làm sao còn chỗ nào cho tiếng thở dài chứ?”

Tôi thú nhận:

“BG luôn tự hỏi không biết những gì mình đang có được rồi sẽ dẫn tới một ngã rẽ nào? Chỉ mong mọi thứ đừng trôi đi nhanh quá. Những gì đang có chính là kỷ niệm những buổi chiều chờ nghe tiếng điện thoại của anh như trong những buổi chiều hôm nay.

[Lập tức, tôi lướt soát nhanh những gì đã trôi qua trong quá khứ. Không phải với Chung thôi, mà còn là với tất cả các người đàn ông gặp trong đời từ trước, bao giờ tôi cũng có cùng câu hỏi và cùng niềm mong ước. Đó là một kiểu lặp lại của “lịch sử”, nhưng càng về sau, cường độ “ước mong” càng bị rút nhỏ đi theo những nỗi tan hoang hy vọng từng nhiều lần nhận lãnh trước kia.]

Tôi trầm giọng:

“Bản chất con người vốn đa diện, nhất là ở những nhà văn, nghệ sĩ. BG luôn xét người và đến với người bằng cảm tính, trực giác chứ không bằng lý trí (dù rằng cái trực giác này rất nhiều lần lừa gạt BG). Hoặc có hoặc không, chứ chẳng bao giờ nửa vời trong một tình yêu, một tình bạn...”

Đầu giây kia, anh như dường chờ đợi...

Tôi tiếp:

“Với anh, ngay từ buổi chuyện trò thứ nhất, BG đã cảm nhận điều CÓ vừa nói. Một người bạn mình mong chờ mòn mỏi trong cái xã hội hiện tại, con người bị lôi cuốn quá nhiều bởi vật chất bên ngoài mà quên hết cái phần sâu kín tâm tư.”

[Nói cùng anh mà tự dung tôi lại thấy bùi ngùi cho chính mình không ít. Với tôi, “nửa mảnh hồn riêng” được đặt nặng bằng hai chữ Tri Âm trên cả hai ý nghĩa của Tình Yêu và Tình Bạn. Thời tuổi trẻ, tôi không ý thức ra điều đó, cứ ngỡ hai thứ tình là khác biệt. Dù vậy, ngay cả với Tình Yêu, từ thuở ngày xưa tôi cũng đã có tư tưởng: “Tình Yêu là một cái Đẹp (giữa muôn ngàn cái Đẹp) để tôi chiêm ngưỡng. Chỉ chiêm ngưỡng thôi chứ không mong nắm bắt! Cái Đẹp bao giờ cũng vẫn là điều đáng mê nếu con người ĐỪNG MUỐN đem dập vùi nó trong

thực tế đáng cay”. Thì với ý nghĩ trên, có phải một cách vô tình, tôi đã đồng hóa Tình Yêu với một thứ Tình Bạn “chỉ biết xẻ chia cho nhau những nỗi niềm mà không là chiếm hữu đời nhau trong bốn phận, trách nhiệm”?

Bây giờ, đã chín muồi mọi khổ đau trong đời do Tình Yêu mang lại, tôi mới nhận ra rằng “thứ Tình Bạn song hành kia mới là điều đem cho tôi nhiều an ủi êm đềm”, và “vai trò Người Bạn trở thành vô cùng cần thiết với tôi.” Tôi vẫn yêu Một Người Bạn –nếu không gọi rằng hơn thì cũng không là kém- như từng yêu Những Người Tình thuở trước (hẳn nhiên ở đây nói theo cái nghĩa tâm hồn thuần chất). Thêm nữa, trong Tình Bạn, tôi thấy mình được thoải mái rất nhiều so với Tình Yêu.

Điểm bất hạnh của tôi chính là ngay cả những người tạo ra thứ Tình êm đềm đó, tôi cũng dường như không có mấy cơ may để gặp. Một Người Bạn Chân Thành đúng nghĩa rõ ràng là khó tìm trong cuộc đời đầy dẫy Những Người Yêu Dang Dở của tôi].

Giọng Chung nghiêm trang pha niềm xúc động:

“Hãy cứ tin rằng sau những đáng cay, phải có lúc cô được đền bù xứng đáng.”

Rồi thật bất ngờ, anh bày tỏ:

“Con chim nào cũng cần có một cái tổ để bay về, con người nào cũng cần có một mái ấm để trú ẩn. Chẳng lẽ cô cứ sống suốt đời cô đơn như vậy? Nhỡ đêm hôm bệnh hoạn, lấy ai săn sóc?”

Tôi cả cười:

“Trời sinh voi sinh cỏ! Lo gì chuyện mai sau chứ?”

Điều ngậm ngùi hơn, Chung nói, sau một hồi im lặng:

“Một ngày nào nơi mái nhà cỏ ở ấp Thái Hà, Hà Nội, nghe tiếng gõ cửa, mở ra thấy một bà lão đang chống gậy đứng trước mặt, tôi cũng sẽ rất vui mừng mà đón cô vào. Tôi mong lời nói bây giờ của tôi sẽ luôn luôn được cô ghi nhớ.”

[]

(Đọc lại sau đúng 22 năm bài viết chào đời).

[]